

ſ wojny, kněs farać?" „Tak wěle ať mě snate jo, ga howať niz, ať tosch tu šeferu, ſ kotrejuž wojať jo kšchěť mojo glědadko rosbisch; ja by ju rad k dopomněschu hobchowat!“ Huřchě na ſu poglědnu, grońezny: „Mě muzy, ſamgu ju wam woſtawiſch!“ — Dalej žěchu wot jadnog domu do drugego. Pla zarneg Pěťcha pſchepytaju ſchyněno. Kolebka jo tať napukńona. „Zo how jo nutfchi?“ pſchafchaju. „Maſchog ſofela ſa- głowki!“ — „Zomy hoglědaſch!“ ſofel ſe žěro: „Moje kožyſhcza!“ Pěťchoju buwa ſchmojto pſched wozyma; žandarmy ſe chachaju; wałmeze deki, jedna, dvě — žaſeſch — dwažascza — ſtyri a dwažascza lětaju ſ kolebki wen! Huřchě žějo: „Tak, burik, gabny dvě bytej, ga mogať jej hobchowafch; nět ſekrydnofch žedneje!“ A ſměch wejſny běſcho jomu pſchidauť.

Dalej du. Pla Głazaťojž wołaju: „Dajſcho jěſno waſche ſeſberane wězy wen!“ Won groni: „Moje kněža, ja niz ſamam!“ „Wy niz ſamaſcho? žo ta trompejta jo? Wen ſ ſeju, abo my grajomy wam galop, až dejtej wam huřchy binzaſch!“ — „Ja niz ſamam!“ pſchi tom won woſtańo. Woni pſchepytaju zeke gněſdo, niz ſenamafajuze. Poſdžej jo Głazať młogu ſchtuzku na tej ſaſſkej trompejſche tſchubik a tym ſchybaťym pytaťam ſe huſmjať.

Žož naſpet te žandarmy wižechu, až luže běchu chude a pſchi tom poťorne, ga dawachu jim hyſhczi to a druge.

A kaž moj ſbožny nan ſ lěta 1814 jo hulizowať, tať ſta ſe rowno tež tudy. Tenzať (1814) pſchižechu te Ruſe, a Balzerojž Schudrans gnaſcho poſpromě nich a hužeraſcho a kaťaſcho, až ſ raſom jaden Ruſ jomu ten weliķi bubon ſa ſchynju chyſchi, a ten bogi žłowefchě muſaſcho jen woſym ſchtundow daloťo ſaſcž. Tudy